

Arrest

nr. 179 523 van 15 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 september 2016.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad wijst erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). In casu wordt de schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd. De Raad dient deze grief dan ook te beoordelen en verweerder vermag in zijn nota niet vooruit te lopen op de behandeling hiervan door de Raad om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moet dan ook worden verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het “*administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige beoordeling van bestuurshandelingen*”, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 24 augustus 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 6 september 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 17 november 2016 staat het volgende vermeld: “*De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikkingen die in beide zaken het voorwerp uitmaken van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen stellen dat een analyse van het middel van hun verzoekschriften moet leiden tot de conclusie dat dit middel telkens gegrond is, daar zij hierin de schending van artikel 8 van het EVRM hebben aangevoerd en de verwerende partij in beide zaken heeft nagelaten een proportionaliteitsonderzoek – met name een gedegen afweging van het nadeel dat zij dreigen te ondergaan en het voordeel dat de overheid met de bestreden maatregelen meent te kunnen behalen – door te voeren. De verwerende partij sluit zich in beide zaken aan bij de beschikking.*”

2.5. Verzoekster kan er zich ter terechtzitting niet toe beperken op niet-geconcretiseerde en vage wijze te stellen dat het middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM wel degelijk gegrond is en dat geen gedegen proportionaliteitstoets is gebeurd. De Raad dient op te merken dat in de beschikking op zeer uitgebreide wijze werd aangegeven waarom in casu geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond, waarbij de proportionaliteitstoets werd betrokken. Deze uitgebreide argumentatie in de beschikking kan niet onderuit worden gehaald door een louter niet-geconcretiseerd betoog van verzoekster ter terechtzitting. Verzoekster gaat met haar summier betoog immers volledig voorbij aan de concrete inhoud van de beschikking en kan deze dan ook niet aan het wankelen brengen.

2.6. Gelet op bovenstaande, brengt verzoekster geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld. De beschikking blijft derhalve overeind.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA